

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **NEOS INVEST, a.s.** se sídlem Poděbrady III, Na Zálesí 155, okres Nymburk, PSČ 290 01, zast. Mgr. Vladimírem Kůsem, advokátem, se sídlem Vyšehradská 420/19, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství, Ústřední pozemkový úřad**, se sídlem Těšnov 17, 117 05 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.7.2010, čj. 17884/2010-13300,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha (dále jen „pozemkový úřad“), ze dne 10.3.2010, čj. PÚ 5622/92/11. Odvoláním napadeným rozhodnutím pozemkový úřad nepovolil ve smyslu § 100 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), obnovu řízení ve věci jím vydaného pravomocného rozhodnutí ze dne 14.10.2009, čj. PÚ 5622/92/10, (dále jen původní rozhodnutí) vydaného podle § 9 odst. 4 zákona o půdě, kterým bylo rozhodnuto o tom, že oprávněná osoba F.V. je vlastníkem pozemků dle KN parc. č. 757/24 a parc. č. 757/25 k.ú. Malešice, které byly odděleny geometrickým plánem č. 1278-43/2009 z pozemku dle KN 757/2 k.ú. Malešice. Zároveň bylo rozhodnuto, že oprávněná osoba není vlastníkem části pozemku dle KN č. parc. 757/2 o výměře 184 m² k.ú. Malešice, na kterém se nachází stavba vlečky.

Žalobce rozhodnutí žalovaného napadá „pro nezákonnost, neboť právní a skutkový závěr správního orgánu je v rozporu se zákonem a žalobcem předloženými důkazy a dále pro vady řízení, neboť žalovaný upírá žalobci postavení účastníka“, na základě následujících důvodů:

Žalobce je toho názoru, že po právní moci rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha ze dne 14.10.2009, čj. PÚ 5622/92/10, byly zjištěny takové skutečnosti a důkazy, které odůvodňují oprávněnost obnovy řízení. Za novou skutečnost, která nemohla být uplatněna v původním řízení považuje žalobce „fyzický průzkum skutečné struktury stavby vlečky“, který mohl být proveden podle tvrzení žalobce kvůli nepřízní počasí až po právní moci rozhodnutí. Výsledkem fyzického průzkumu je nákres, doložený žalobcem, z kterého vyplývá, že „šířka stavby vlečky je mnohem větší (minimálně 20 m). V tomto žalobce spatřuje zcela zřetelný rozpor rozhodnutí žalovaného se skutkovým stavem.“ Ve správním řízení, dle tvrzení žalobce, nebyl zohledněn předpis o železničních stavbách (zejména vyhláška č. 177/1995 Sb.) resp. se správní orgán otázkou skutečné zastavěnosti pozemku vůbec nezabýval.

Dále žalobce poukazuje na rozpor žalobou napadeného rozhodnutí se zákonem č. 229/1991 Sb., který v ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) stanoví, že nelze vydat pozemek v případě, že byl po převodu nebo přechodu vlastnictví, v tomto případě vyvlastnění zastavěn. Tuto skutečnost měl v úmyslu žalobce navrhovanými důkazy v rámci obnovy řízení prokázat, což mu však nebylo umožněno, a to zejména odkazem žalovaného, že žalobce není účastníkem řízení.

Závěr žalovaného, že žalobce není účastníkem řízení, žalobce zpochybňuje tvrzením, že pozemky řádně a v dobré víře nabyl v rámci privatizace. Žalobce se domnívá, že žalovaný nesprávně vyložil ustanovení správního řádu ve spojení se zákonem č. 229/1991 Sb., když v rozporu se zákonem upřel navrhovateli postavení účastníka řízení o povolení obnovy řízení. Dle § 100 správního řádu může návrh na obnovu řízení podat účastník, čímž se rozumí účastník řízení, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí. V této souvislosti žalobce poukazuje na to, že s ním po celou dobu vydávacího řízení bylo jednáno jako s účastníkem řízení. Zákon o půdě upravuje samostatně účastenství ve vydávacím řízení. Na tuto úpravu navazuje správní řád komplexní úpravou řízení opravných prostředcích včetně účastenství. Obě úpravy na sebe navazují a doplňují se. Navrhovatel je toho názoru, že nelze účastenství v řízení o obnově řízení proti rozhodnutí o vydání majetku dle zákona o půdě restriktivně omezit tak, jak to provedl žalovaný, neboť takový výklad by upřel možnost účastníka původního, tj. vydávacího řízení podat mimořádný opravný prostředek, což je v rozporu se zákonem a Ústavou ČR. Nelze upřít subjektu účastenství v řízení o opravném prostředku proti rozhodnutí, kterým bylo zasaženo do jeho práv odkazem, že na základě napadeného rozhodnutí pozbyl právě těch práv, jež jsou základem jeho účastenství v řízení o opravném prostředku. Žalobce se domnívá, že takový postoj správního orgánu se nepochybně negativně promítne i co do posuzování žalobcem uváděných argumentů a hodnocení předložených důkazů správním orgánem.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k tvrzení žalobce o nesprávném posouzení otázky zastavěnosti vydaného pozemku uvedl, že rozhodl v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě, dle kterého nelze pozemky nebo jejich části vydat v případě, že byl pozemek po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zastavěn; pozemek lze vydat, nebrání-li stavba zemědělskému nebo lesnímu využití pozemku, nebo jedná-li se o stavbu movitou, nebo dočasnou, nebo jednoduchou, nebo drobnou a nebo stavbu umístěnou pod povrchem země. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Praha č.j.: PÚ 5622/92/11 ze dne 10. 3. 2010 byly oprávněné osobě vydány pozemky parc. č. 757/24 a 757/25 k.ú. Malešice, protože bylo v průběhu řízení prokázáno, že se na těchto pozemcích nachází zeleň. Zároveň bylo rozhodnuto, že část pozemku dle PK parc. č. 760 k.ú. Malešice o výměře 184 m² nelze vydat z důvodu jeho zastavěnosti stavbou vlečky včetně ochranného pásma v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě.

Pokud žalobce uvádí, že průzkumem struktury vlečky bylo prokázáno, že šířka stavby vlečky je minimálně 20 m, nemá to na posouzení z hlediska ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě vliv, protože se jedná o stavbu umístěnou pod povrchem země a tento pozemek lze v souladu s tímto zákonným ustanovením vydat

K tvrzení žalobce, že vzhledem k vlastnictví pozemků, které řádně nabyl v rámci privatizace, byl účastníkem řízení, žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s ustanovením § 9 odst. 8 zákona č. 229/1991 Sb., který stanoví taxativně okruh účastníků řízení, tedy že účastníky řízení jsou výlučně oprávněná osoba, která uplatnila restituční nárok u pozemkového úřadu, povinná osoba a pozemkový fond. Žalovaný odkázal na shodný názor zastávaný judikaturou, (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2000, čj. IV. ÚS 46/99 a ve věci sp. zn. Pl. ÚS 2/99) podle které *specifická definice okruhu účastníků určitého veřejnoprávního řízení vylučuje obecné vymezení účastníků správního řízení podle § 14 odst. 1 správního řádu*. Taxativní vymezení okruhu účastníků řízení v § 9 odst. 8 zákona o půdě vedlo k zjednodušení, urychlení a zefektivnění restitučního řízení. a pro potřeby restitučního řízení je takto stanovený okruh účastníků řízení dostačující. Ve vztahu k žalobci žalovaný připomněl, že vlastnické právo k nemovitostem, které byly předmětem restitučního řízení, nabyl v rozporu s ustanovením § 3 odst. 2 zák. č. 92/91 Sb. i v rozporu s ust. § 5 odst. 3 zák. č. 229/91 Sb. Nadto uvedl, že dle judikatury (např. sp. zn. II.ÚS 6/01) jsou vzájemné vztahy restitučních a privatizačních zákonů ovládané v obecné rovině principem blokace, který neznamena nic jiného, než že majetek, který podléhá zákonům o restituci, nelze privatizovat. Dále je vhodné zmínit právní názor zastávaný Ústavním soudem bezvýhradně v restitučních sporech, že uplatněné restituční nároky je nutné považovat za nároky primární. Vadný postup orgánů státu při privatizaci majetku podléhajícího režimu zákona o půdě nemůže být vykládán v neprospěch oprávněných osob.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce opakovaně uvedl, že v dané věci byla nesprávně posouzena otázka zastavěnosti pozemku, neboť velká část tělesa vlečky vyčnívá nad zemský povrch a nenachází se pod povrchem, jak naznačuje žalovaný. Žalovaný pravděpodobně vychází pouze z údajů zapsaných v katastru nemovitostí a nikoli ze skutečného stavu. Jelikož se žádný ze správních orgánů doposud nezabýval otázkou skutečné zastavěnosti pozemků, bylo vyhotoveno pouze geometrické zaměření, žalobce navrhuje za účelem zjištění skutečného rozsahu stavby vlečky a posouzení otázky skutečné zastavěnosti zpracování znaleckého posudku.

K argumentaci žalovaného o účastenství žalobce ve správním řízení, žalobce uvádí, že setrvává na svém názoru a opakuje, že nelze upřít žalobci účastenství v řízení o jediném možném opravném prostředku proti rozhodnutí, kterým bylo přímo zasaženo do jeho vlastnických práv odkazem, že na základě napadeného rozhodnutí pozbyl právě těch práv, jež jsou základem jeho účastenství v řízení o opravném prostředku. Z žalovaným uváděných nálezů Ústavního soudu však také výslovně vyplývá možnost povinného obrátit se na soud. Možnost řádně odůvodněné správní žaloby však nemohla být využita, neboť žalobce nemohl vzhledem ke klimatickým podmínkám v období velmi silné zimy 2009/2010 zjistit rozsah stavby vlečky a rozsah zastavěnosti pozemků. Návrh na obnovu řízení byl tak jeho jedinou možností podání opravného prostředku po zjištění uvedených skutečností.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

V projednávané věci je žalobou napadeno rozhodnutí vydané dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, kterým nebyla v řízení zahájeném na návrh žalobce povolena obnova, neboť správní orgán dospěl k závěru, že žalobce nebyl účastníkem (původního) řízení, jehož obnovy se žalobce domáhal.

Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu: „**řízení** před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se **na žádost účastníka** obnoví, jestliže“..

Z dikce citovaného ustanovení vyplývá, že žádost o obnovu může podat pouze účastník původního řízení, jehož obnovu navrhovatel požaduje.

Prvostupňové i odvolací rozhodnutí stojí na závěru, že žádost o obnovu podaná žalobcem, nesplňuje podmínku § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť ji nepodal účastník původního řízení.

Soud byl proto povinen především posoudit důvodnost žalobní námitky zpochybňující závěr správních orgánů, že žalobce nebyl účastníkem původního řízení, až posléze se může zabývat splněním dalších podmínek § 100 odst. 1 správního řádu, např. existencí nových skutečností (posouzení zastavěnosti pozemku).

Řízení, jehož obnovu žalobce požadoval, bylo ukončeno rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha ze dne 14.10.2009, čj. PÚ 5622/92/10, vydaného podle § 9 odst. 4 zákona o půdě, kterým bylo rozhodnuto o tom, že oprávněná osoba F.V. je vlastníkem pozemků dle KN parc. č. 757/24 a parc. č. 757/25 k.ú. Malešice, které byly odděleny geometrickým plánem č. 1278-43/2009 z pozemku dle KN parc. č. 757/2 k.ú. Malešice. Zároveň bylo rozhodnuto, že oprávněná osoba není vlastníkem části pozemku dle KN č. parc. 757/2 o výměře 184 m² k.ú. Malešice, na kterém se nachází stavba vlečky, a bylo rozhodnuto, že za nemovitost č. parc. 757/2 oprávněné osobě přísluší náhrada dle § 11 odst. 2 a § 17 zákona, popřípadě náhrada dle § 16 zákona. Ve vztahu k žalobci (společnosti Neos Invest s.r.o.) se v odůvodnění rozhodnutí uvádí:

„ Ke dni účinnosti zákona předmětnou nemovitost držel Stavoservis Praha, st. p. Tento podnik byl zrušen bez likvidace rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu ČR ze dne 1.2.1995. *Ministerstvo průmyslu a obchodu* je tedy osobou povinnou ve smyslu ust. § 5 odst. 1 a 2 zákona.

Po účinnosti zákona došlo v rozporu s ust. § 5 odst. 3 zákona k převodu předmětného pozemku na další společnost. Tato společnost nemůže být dle ust. § 9 odst. 8 zákona, jako speciálního předpisu, považována za účastníka řízení. Rozhodnutí se jí pouze doručuje na vědomí.“

Z uvedeného vyplývá, že v původním řízení, jehož obnovy se žalobce domáhá **nebyl účastníkem řízení**, čehož si byl vědom, neboť v původním rozhodnutí byla otázka jeho účastenství posouzena a závěr správního orgánu, že není účastníkem řízení byl dostatečně odůvodněn. Jestliže žalobce v žalobě tvrdil, že „ s ním po celou dobu vydávacího řízení bylo jednáno jako s účastníkem řízení“, z odůvodnění původního rozhodnutí se bez jakýchkoli pochyb dozvěděl, že účastníkem řízení nebyl.

V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou týkající se účastenství žalobce v původním řízení tak, že přezkoumal závěr původního rozhodnutí ohledně účastenství žalobce a uvedl, že v původním řízení pozemkový úřad správně posoudil, účastenství žalobce, když uvedl, že „ke dni účinnosti zákona o půdě, t.j. ke dni 24.6.1991, předmětnou nemovitost držel Stavoservis Praha, st.p., který byl zrušen bez likvidace rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu ČR dne 1. 2. 1995. PÚ Praha správně usoudil a v odůvodnění rozhodnutí na straně 3 uvedl, že po účinnosti zákona o půdě došlo v rozporu s ust. § 5 odst. 3 zákona o půdě k převodu předmětného pozemku na další společnost (tím míněno navrhovatele). Pozemkový úřad Praha dále v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že tato společnost nemůže být dle ust. § 9 odst. 8 zákona o půdě jako speciálního předpisu považována za účastníka řízení a proto se jí rozhodnutí doručuje pouze na vědomí.“

Podle § 5 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., zákona o půdě, jsou povinnými osobami stát nebo právnické osoby, které ke dni účinnosti tohoto zákona nemovitost drží. Žalobce nijak v žalobě nezpochybňoval skutečnost, že uvedenou v původním rozhodnutí i v rozhodnutí žalovaného, že držitelem nemovitosti ke dni účinnosti zákona o půdě nebyl, zpochybňoval pouze výklad zastávaný správními orgány, že speciální vymezení okruhu účastníků zákonem o půdě, má přednost před vymezení účastenství dle správního řádu, který dle žalobce vymezení okruhu účastníků dle zákona o půdě doplňuje. Soud musí přisvědčit závěrům učiněným správními orgány a konstatovat, že zákon o půdě, jakožto speciální právní úprava k obecné (správnímu řádu), má při i aplikaci ustanovení týkajících se o vymezení okruhu účastníků tzv. vydávacího řízení přednost.

Z uvedeného vyplývá, že otázku účastenství posuzoval žalovaný nejen v rámci vypořádání se s odvolacími námitkami, které závěry původního rozhodnutí, že žalobce neměl být účastníkem původního řízení zpochybňovaly, ale i pro posouzení splnění podmínek řízení pro povolení obnovy. Přestože teorie správního práva považuje žádost podanou osobou, která nebyla účastníkem řízení za žádost zjevně právně nepřipustnou (srov. str. 867, Správní právo – Komentář; Judr. Josef Vedral, II. vydání 2012, BOVA POLYGON), zdejší soud je tohoto názoru, že otázka účastenství v původním řízení musí být přezkoumána v řízení o povolení obnovy rovněž, a to z toho důvodu, že účastníkem řízení je ten, o němž to stanoví zákon, a nikoli jen ten, s kým jako s účastníkem řízení správní orgán jedná popř. nejedná. Senát zdejšího soudu je v souladu se svojí rozhodovací praxí (např. rozsudek Městského soudu

v Praze ze dne 10. května 2012, čj. 10 A 255/2010-36), toho názoru, že i v případě, že podá návrh někdo, kdo účastníkem řízení nebyl, případný závěr správního orgánu rozhodujícího o žádosti na obnovu řízení o zjevné nepřipustnosti je nutno pečlivě vážit, neboť závěr, že s žadatelem nebylo v původním řízení jednáno, není pro posouzení věci rozhodné ale určující je zda-li s ním jednáno podle zákona skutečně být nemělo. Je proto povinností správních orgánů v takovém případě srozumitelně a přezkoumatelným způsobem popsat, jak dospěly k závěru, že navrhovatel účastníkem původního řízení neměl být.

Podle názoru zdejšího soudu postupoval žalovaný, jakož i pozemkový úřad správně, když v rámci žádosti o obnovu, vycházel nejen z textu původního rozhodnutí, ale závěr o účastenství žalobce s odvolací námitce přezkoumal, aby zjistil, zda-li skutečně žalobce účastníkem ve vydávacím (původním) řízení podle zákona být neměl. V rozhodnutí o zamítnutí žádosti podatele, jako nedůvodné se žalovaný, jakož i prvostupňový správní orgán, důsledně zabývaly správností závěru původního rozhodnutí o tom, že žalobce nebyl považován za účastníka řízení. Požadavkům na odůvodnění správní orgány v nyní projednávané věci dostaly a jejich závěr, že za první žalobce nebyl účastníkem řízení (což vyplývá z odůvodnění původního rozhodnutí) a za druhé, že s žalobcem nebylo jako účastníkem jednáno po právu, je v obou rozhodnutích přezkoumatelně vyjádřen a žalobce tyto závěry v žalobě zpochybňoval pouze obecným tvrzením, že účastenství v řízení na obnově u žadatele, jenž nebyl účastníkem původního řízení nelze „restriktivně omezit“. Správní orgány žalobce v účasti na řízení v žádosti o obnovu nijak neomezily, žádost o obnovu posoudily i z hlediska účastenství žalobce v původním řízení a zamítly ji z toho důvodu, že žalobce nesplnil podmínku § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle kterého žádost o obnovu řízení může podat pouze účastník původního řízení, nebo-li ten, který měl být podle zákona účastníkem původního řízení. Nutno proto uzavřít, že správní orgány v řízení o žádosti o obnovu řízení posuzovaly otázku účastenství nejen v tom smyslu, zda-li s žalobcem bylo v původním řízení jednáno ale i to, zda-li s ním jednáno býti mělo.

Jestliže žádost o obnovu řízení byla pro nesplnění podmínek pro obnovu řízení (§ 100 odst.1 písm.a) správního řádu) zamítnuta, skutkové závěry původního rozhodnutí se v rámci řízení o povolení obnovy již nepřezkoumávají, proto žalovaný oprávněně posoudil námitky vznesené ohledně zastavěnosti pozemku a aplikace předpisů o železničních stavbách, jako podnět dle ust. § 94 odst. 1 správního řádu k přezkumnému řízení, podle kterého správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy.

Žalovaný se proto dle ust. § 94 odst. 1 správního řádu zabýval námitkou žalobce, že byl oprávněné osobě v rozporu se zákonem o půdě vydán pozemek zastavěný stavbou vlečky a otázkou skutečné zastavěnosti pozemku. Žalovaný uvedl, že podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě nelze pozemky nebo jejich části vydat v případě, že byl pozemek po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zastavěn; pozemek lze vydat, nebrání-li stavba zemědělskému nebo lesnímu využití pozemku, nebo jedná-li se o stavbu movitou, nebo dočasnou, nebo jednoduchou, nebo drobnou a nebo stavbu umístěnou pod povrchem země. Tomuto zákonnému ustanovení Pozemkový úřad Praha při vydání svého rozhodnutí dostal, neboť v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že se na vydávaných pozemcích parc. č. 757/24 a 757/25 k.ú. Malešice nachází zeleň, proto nelze konstatovat, že se jedná o pozemky zastavěné. Zároveň bylo prokázáno, že se na části dle PK parc. č. 760 k.ú. Malešice o výměře 184 m² nachází vlečka včetně ochranného pásma a proto nelze v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě tento pozemek vydat. Z výše uvedeného vyplývá, že rozpor rozhodnutí s právními předpisy odvolací orgán neshledal.

Soud se však žalobní námitkou směřující do skutkových závěrů původního rozhodnutí nezabýval v souladu se závěry zdejšího soudu zastávanými např. v rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2010, čj. 5 Ca 117/2007-29, kde je případně vyjádřeno, že „*V závěrech, zda jsou dány předpoklady pro přezkum v přezkumném správním řízení, rozhodnutí správního orgánu přezkumu soudu nepodléhá, neboť na využití tohoto prostředku dozorčího práva (§ 94 správního řádu z roku 2004) nemá účastník správního řízení právní nárok.*“, a to dle dlouhodobě judikaturou zastávaného názoru, byť vysloveného za účinnosti správního řádu z roku 1967 k ust. § 62, nicméně plně aplikovatelného i na ustanovení § 94 správního řádu z roku 2004, že „*Na výkon dozorčího práva a užití prostředků dozorčího práva ve smyslu § 65 správního řádu z roku 1967 nemají účastníci řízení právní nárok. Odložením podnětu jako nedůvodného a tedy nezrušením rozhodnutí, proti kterému podnět směřuje, nezasahuje proto dozorčí úřad nijak do sféry subjektivních práv účastníka řízení; ta zůstávají takovým negativním výsledkem přezkumu naprosto nedotčena. Správní akt, jímž je výsledek takového přezkoumání intimován účastníkovi, je pouhým sdělením úřadu straně, nikoli rozhodnutím, a nelze jej napadnout správní žalobou. Řízení o žalobě proti takovému aktu proto soud zastaví.*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, čj. 9 Ans 1/2008-135).

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl, než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. dubna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu